

[Aagaard]

sagligt deltage i drøftelsen af, om lovændringer skal gennemføres, for selvfølgelig skal åbenlyse problemer for de små erhvervsdrivende afhjælpes. Bl.a. må det være muligt for de erhvervsdrivende, der er under moderationsordningen, hvert kvartal at kunne modregne maksimalt de 750 kr.

Afslutningsvis vil jeg sige, at nu skal man heller ikke skyde gråspurve med kanoner. De små virksomheders vilkår drejer sig om meget andet end arbejdsmarkedsbidraget. Der skal føres en aktiv iværksætterpolitik, så vilkårene for de små virksomheder hele tiden forbedres.

Fra konservativ side er vi meget glade for, at regeringen nu søger selvstændige erhvervsdrivende ligestillet med lønmodtagere med hensyn til medhjælpende ægtefællers situation. Det er vigtigt, at vi i disse år får skabt grundlaget for en væsentlig stigning i antallet af arbejdspladser i den private sektor.

Betalingsbalancen skal forbedres, og antallet af arbejdsløse skal ned. Kun gennem en aktiv og fremadrettet erhvervspolitik har vi mulighed for at forberede os til at drage fuld nytte af de muligheder, åbningen af EF's indre marked giver os.

Afslutningsvis skal jeg kun sige, at vi ikke kan støtte den af hr. Behnke foreslåede dagsorden.

Rahbæk Møller (SF):

Det var jo morsomt først at høre skatteministeren, der prøvede at forklare, at denne afgift aldeles ikke rammer de små hårdere end de store, og så høre hr. Aagaard, der giver udtryk for den stik modsatte opfattelse. Jeg skal gøre opmærksom på, at efter vores opfattelse var hr. Aagaard noget nærmere ved sandheden.

Så hæftede jeg mig desuden ved, at hr. Lyketoft hævdede, at landbruget ikke rammes af denne afgift. Må jeg minde om, at en afgift af denne type faktisk bliver en afgift på renter, fordi renter jo ikke er fradragsberettigede. Det vil sige, at især de meget gældstyngede landmænd rammes, og dem er der jo en hel del af.

I øvrigt er det jo en slags anden førstebehandling af L 26, vi får her i dag, og derfor er det da også muligt at drage nogle konklusioner efter debatten i tirsdags.

Den første er, at Folketinget i sjældnen grad er enig. Samtlige ordførere tilkendegav i tirsdags, at arbejdsgiverbidraget virker urimeligt over

for de små erhvervsdrivende. Den anden er, at på trods af denne enighed kan der ikke skaffes et flertal for at gøre noget ved problemet før om et halvt år, når skatteministerens udvalg har gennemtygget problemstillingen. Det er den slags begivenheder, der underminerer tilliden til folkestyret. Skatteministeren har nu haft et halvt år til at løse problemerne, uden at han har kunnet nusse sig frem til en løsning.

Særlig parodisk bliver det, når nogle partier, herunder Socialdemokratiet, begrundet en udskydelse med, at det er nødvendigt at drøfte sagen med arbejdsmarkedets parter. Begge hovedorganisationer står i telefonbogen og kan hurtigt kontaktes, hvis enkelte partier føler trang til det. Ifølge hr. Lyketofts oplysninger i tirsdags er det jo alligevel ikke hensigten at give dem vetoret over for lovgivningsprocessen.

Jeg vil godt understrege, at fra SF's side er det ikke selve omlægningen, vi ønsker at rejse en debat om. Det er uomtvisteligt, at omlægningen havde en konkurrenceevneforbedrende effekt. Når vi ikke kunne støtte den i december, skyldes det alene, at vi fandt det urimeligt at overføre 3 mia. kr. skatteyderpenge til erhvervslivet, og at vi ikke troede på forsikringerne om, at vi med disse 3 mia. kr. ville undgå et prishop.

For et par dage siden fik vi så det sidste nummer af Monopoltilsynets Meddelelser, der netop handlede om omlægningens virkninger på priserne, og det fremgik heraf, at SF fik helt ret i sine advarsler: De erhvervsdrivende, der fik afgiftsforhøjelser, satte priserne op, medens de erhvervsdrivende, der fik afgiftsnedsættelser, undlod at sætte priserne ned. Derfor har inflationen også været stigende i første halvår af 1988.

Men selv om vi således fik ret i vores advarsler, vil jeg ikke genoptage debatten herom, men alene holde mig til virkningen for de små erhvervsdrivende. Det er jo et emne, der optog såvel SF som en række andre partier, dengang loven blev vedtaget. Det eneste, forligspartierne dengang kunne blive enige om, var at indføre en bundgrænse på 3.000 kr. Erfaringen siden har vist, at denne bundgrænse dels er helt utilstrækkelig, dels administreres så tåbeligt, at en forenkling helt udebliver. Jeg skal derfor nok en gang beklage, at Folketinget ikke kan nusse sig sammen til at løse problemerne før tidligst om et halvt år. Det er det såkaldt